

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 262.192 van 31 januari 2025
in de zaak A. 232.059/VII-41.872**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Marie-Pierre De Buisseret
 kantoor houdend te 1030 Brussel
 Grande rue au Bois 21
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen : de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
 VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
 kantoor houdend te 1070 Brussel
 Ernest Blerotstraat 39

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 19 oktober 2020, strekt tot de cassatie van arrest nr. 240.949 van 15 september 2020 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 260.102 van 13 juni 2024 is het debat heropend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een aanvullend verslag opgesteld, op grond van artikel 17 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 oktober 2024.

Kamervoorzitter Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Cédric D'Hondt, die *loco* advocaat Marie-Pierre De Buisseret verschijnt voor verzoekster, is gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De feiten zijn uiteengezet in arrest nr. 260.102 van 13 juni 2024. Er wordt naar verwezen.

IV. Onderzoek van het enige middel

Vooraf

4. Met het voornoemde tussenarrest van 13 juni 2024 verwerpt de Raad van State het eerste en het tweede onderdeel van het enige middel en heropent hij het debat. Thans volgt het onderzoek van de overige middelonderdelen.

Uiteenzetting van het middel

5. Verzoekster werpt in een enig middel de schending op van de artikelen 39/2, 39/65, 48/3, 48/6 en 48/7, 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), van een “foutieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie; onjuiste rechtsopvatting”, van de artikelen 1319, 1320 et 1322 van het oud Burgerlijk Wetboek en de bewijskracht der stukken, van artikel 149 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, C, § 5 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 3, 4, 5, 18, 60 en 61 van het Verdrag van de Raad van Europa inzake het voorkomen en bestrijden van het geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld, van artikel 46 van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 ‘betreffende gemeenschappelijke procedures voor de verlening en intrekking van internationale bescherming’, van artikel 4, lid 1, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of als personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en de inhoud van de verleende bescherming’ (hierna: richtlijn 2011/95), van de artikelen 4, 41 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het “algemeen beginsel van het recht om te worden gehoord”.

6. In het derde middelonderdeel voert verzoekster aan dat zij verschillende medische attesten heeft overgelegd waaruit blijkt dat zij in het verleden is vervolgd en dat de gevolgen van die vervolging nog steeds aanwezig zijn en blijven. Door geen rekening te houden met de medische bevindingen, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgens verzoekster “het gezag van de handelingen”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen lijkt van mening te zijn dat het door verzoekster ondergane leed en geweld geen echte vervolging vormt, hetgeen verzoekster ook in strijd acht met artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de artikelen 3, 4, 5, 18, 60 en 61 van het verdrag van de Raad van Europa ‘inzake het voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen en huiselijk geweld’, ondertekend te Istanbul

op 11 mei 2011. Uit de medische stukken blijkt duidelijk dat verzoekster problemen heeft om een coherent vluchtrelaas te geven, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in aanmerking wordt genomen. Volgens verzoekster is het onbetwistbaar dat zij een vrouwelijke genitale verminking heeft ondergaan, dat zij in het verleden reeds is vervolgd, dat zij zeer veel littekens vertoont die in hoge of zeer hoge mate verenigbaar zijn met de vervolging en het geweld waarvan zij beweert het slachtoffer te zijn, dat zij aan een ernstige posttraumatische stressstoornis lijdt wegens de vervolgingen en dat zij nog steeds lijdt onder ernstige nawerkingen en voortdurende vervolging, zowel fysiek als geestelijk. Die elementen, gekoppeld met al de andere objectieve en subjectieve elementen van het dossier, hadden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten worden geanalyseerd en onderzocht op grond van de artikelen 48/4 en 48/7 van de vreemdelingenwet, de artikelen 3 en 13 van het EVRM en de artikelen 4 en 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In het vierde middelonderdeel voert verzoekster aan dat het bestreden arrest in strijd is met de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4, § 1, van richtlijn 2011/95. Door enkel te verklaren dat verzoeksters eerdere verklaringen niet geloofwaardig waren, houden de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de verwerende partij immers geen rekening met de bijgebrachte documenten en toelichtingen betreffende verschillende delen van het vluchtrelaas en werken zij dus helemaal niet mee aan de bewijslast. Verzoekster zet uiteen dat zij door het neerleggen van een omstandig medisch-forensisch attest heeft voldaan aan haar bewijslast, zodat een verschuiving van de bewijslast moet plaatsvinden naar de asielinstanties. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet stelt eveneens dat in het geval een asielzoeker in het verleden vervolging of ernstige schade onderging, het aan de asielinstanties toekomt om aan te tonen dat dit zich in de toekomst niet meer zal voordoen. Verder wordt in het bestreden arrest nergens gesproken over de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en de Raad van State betreffende de analyse van de medische documenten.

In het vijfde middelonderdeel zet verzoekster uiteen dat zij ook andere documenten ter ondersteuning van haar derde volgend verzoek heeft neergelegd en verwijst zij naar de getuigenis van S. en een attest van B. Het gaat om attesten van belangrijke leden van de UFDG en de verwerende partij kan de authenticiteit van deze attesten verifiëren. Door het attest van de hand te wijzen omdat het een gesolliciteerd karakter heeft, is de verwerende partij manifest tekortgeschoten aan haar plicht om de neergelegde documenten op een grondige en zorgvuldige wijze te onderzoeken, hetgeen verzoekster in strijd acht met artikel 3 van het EVRM.

7. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoekster het middel. Zij voegt met betrekking tot het vierde middelonderdeel toe dat de verwerende partij een hiërarchisch onderscheid maakt tussen de verschillende bewijzen. Dezelfde bewijskracht moet worden verleend aan de verklaringen van verzoekster en de neergelegde medische documenten. De verwerende partij steunt haar weigering enkel op verzoeksters verklaringen. Voorts stellen de medische attesten vast dat verzoeksters littekens en letsels “compatibel” zijn met haar asielrelaas. De restrictieve interpretatie van het begrip “compatibel of typerend” is evenwel in strijd met hetgeen het EHRM in zijn arrest van 9 maart 2010 in de zaak R.C. tegen Zweden hierover zegt.

Beoordeling

Derde middelonderdeel

8. De Raad van State stelt in tussenarrest nr. 260.102 van 13 juni 2024 vast dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft onderzocht in welke mate de door verzoekster ingediende attesten een ander licht werpen op de voordien vastgestelde ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Met verwijzing naar de desbetreffende motieven van het bestreden arrest, overweegt de Raad van State in punt 10 van het voornoemde tussenarrest dat de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest verzoeksters kritiek weerlegt als zou uit de beslissing van de verwerende partij op geen enkele manier blijken dat de inhoud van het psychiatrisch attest en het attest van de vzw Constans grondig werden onderzocht, ondanks de bespreking van deze stukken in een brief van verzoeksters advocaat. Verzoeksters kritiek dat geen rekening is gehouden met de door haar ingediende medische stukken en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het bestreden arrest enkel heeft gesteund op verzoeksters verklaringen, mist derhalve feitelijke grondslag.

9. Het derde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vierde middelonderdeel

10. Uit de beoordeling van het eerste middelonderdeel in 's Raads tussenarrest nr. 260.102 van 13 juni 2024 en de beoordeling van het derde middelonderdeel *supra*, blijkt reeds de ongegrondheid van verzoeksters kritiek als zou het bestreden arrest enkel zijn gesteund op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters eerdere verklaringen en geen rekening zou worden gehouden met verzoeksters medische attesten. Uit de beoordeling van het tweede middelonderdeel in het voornoemde tussenarrest blijkt tevens dat de Raad van State aanvaardt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “de in artikel 48/7 van de vreemdelingenwet bedoelde goede gronden aan[geeft] waarom de VGV zich niet opnieuw zal voordoen bij een terugkeer naar Guinee [...]” en dat de Raad van State als cassatierechter niet bevoegd is om deze beoordeling over te doen.

11. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de rechter moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen was er bijgevolg niet toe gehouden uitdrukkelijk te verwijzen naar de rechtspraak van het EHRM en van de Raad van State en aan te geven waarom hij deze rechtspraak al dan niet volgt.

12. Het vierde onderdeel van het enige middel is ongegrond.

Vijfde middelonderdeel

13. De kritiek in het vijfde middelonderdeel is niet ontvankelijk in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing van de verwerende partij en niet tegen het bestreden arrest.

14. Verder gaat verzoekster voorbij aan de omstandige motivering in punt 3.8 van het bestreden arrest, die ook wordt geciteerd in punt 10 van 's Raads tussenarrest van 13 juni 2024, waaruit blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de getuigenis van S. en een attest van B. wel degelijk in zijn beoordeling heeft betrokken. Verzoeksters kritiek dat deze attesten louter van de hand worden gewezen omdat ze een gesolliciteerd karakter hebben, mist feitelijke grondslag.

15. Het vijfde middelonderdeel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op eenendertig januari tweeduizend vijftientig door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Frédéric Vanneste	staatsraad,
met bijstand van	
Bart Tettelin,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Bart Tettelin

Carlo Adams